

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gld.
Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po dogovoru, sicer pa po 4 kr. vrsta.

O polnoči.

(Balada).

Hu, temna noč, ha polnoči!
Zamolκλο v stolpu ura bije,
In grom in blisk, vihar vrišči,
In ploha iz oblakov lije. —
Hu, groza, strah, o polnoči,
O divjej, temnej polnoči,
Ve grajskej sobi luč gori!

Ha, vitez Zabaj Ljuboslav
Razkriva vitežkej Zorani
Plamté-zorečo, hu! . . ljubav,
Ki jo čistó ve srci hrani!!
Hu groza, strah, — o polnoči,
O divjej, temnej polnoči, —
Se v gradu, ha, tak greh godí.

Ljubezen čista, ta je greh,
Če prstana ni na ročici,
Dokazalo v preteklih dneh
Do pičice se je v Gorici.
Hu, groza, strah, o polnoči,
O divjej, temnej polnoči
Že kazen grehu koj sledi!

In z neba švigne strela, oj!
In, smuk! Ve grajsko, ha, dvorano,
A z ostrim koncem, Bože moj!
Prebode vitežko Zorano!
Hu, groza, strah, o polnoči,
O divjej, temnej polnoči
Zorana mrtva že leži!

Zabaj goreti pa pričnè,
Ha, strela ga je osmodila,
Visoko dviga plamen se,
In grad užgè njegova sila
Hu, groza, strah, o polnoči.
O divjej, temnej polnoči,
Ves grad, ves grad uže gori.

Mrtva oba, in grad razdjan,
Hu, sova le v njem prebiva, —
A kedar mine beli dan,
In noč črez zemljo se razliva —
Hu, groza, strah, o polnoči:
O divjej, temnej polnoči,
Po razvalinah, hu, straší.

Zorana, hu, in Zabaj, ha!
Po zraku na okrog frčíta,
In v roki knjigo vsak ima,
Ječé „Dvanajst večerov“ číta.
Hu, groza, strah, o polnoči,
Strašno ubogi par trpi,
„Večere“ bere in ječi! — —

Razni časi, razni učinki.

Zima je, zima je,
Mraza se tresem,
Kadar k davkarju
Davke jaz nesem.

A ko odštel sem vse
Nič ne ostane,
Vroče prihaja mi
S čela mi kane.

Kadar po letu pa
Solnce me peče,
K davkarju spet hitim
S čela mi teče.

A ko odštel sem vse
Listnica prazna —
Takrat pretresa me
Groznica mrazna!

Quasimodo.

(Spisal J. Skalec.)

Vselej, kadar sem ga srečal, in to se je zgodilo tri — ali štirikrat v mojem življenji, vselej sem si mislil, ogledavši ga od nesnažne mršave glave do šepastih nog: „Čemu se potikaš po svetu, liki človeška karikatura, nam drugim podoben le v tem, da stojiš na dveh nogah in da tiči nekaj okroglega mej ramami, kakor kepa na ledenem moži? Zakaj te je usoda tacega ustvarila, da si v nadlego sam sebi, v posmeh porednim otrokom, ostuden ljudem? Bolje bi bilo za tebe, da nesi bil nikdar rojen in ako ti je že bilo sojeno, pogledati na tožno zemljo našo, da bi se ne bil mudil predolgo v našem zaduhlem ozračji, marveč, da bi bil na veke zaspal v naročji svoje matere. Njeno ljubeče oko ni videlo tvojih napak in solza materne ljubezni rosila bi ti na blede, umirajoči obraz. Za tebe bi smrt bila angelj miru in sreče, ki bi odnesel tvojo zdaj v verige nesrečno vstvarjenega telesa ukovano dušo v neskončne vzdušne prostore, kjer ni trpljenja, ni pomot, ni skrbij.

Koliko čilih, na radost svojih roditeljev cvetočih otroških bitij usiha, kakor pomladanski cvet po jutranji slani! Lehko bi živela in se lepo razvijala, — vsaj pričakovati se je smelo. Ti pa, za katerega bi smrt bila rešiteljica, ti živiš in moraš živeti in morda celó trepetáš pred smrtjo. Mari sam ne veš in ne čutiš, da namestu jasnega človeškega čela se ti nizke zgrbančene gube vijajo nad očmi? Pa kaj pravim oči? Dvoje kalnih, motnih zenic zijá iz razpoke mej krvavima, krmežljivima trepalnicama. Nos ti je potlačen, ko stisnena bruška, ustnice debele in raztegnene, kakor žabje lice in režé se, kakor ježica, iz katere je izpal sajasti kostanj. Dolge suhe roke mahajo ti do kolen, kakor na strašilu, obešenem v zelniku. Desna noga, krajša od leve, trda v kolenu, da se po nji premikaš, kakor po brglji. Zares le karikatura si človeška in vendar, tudi ti smrti ne kličeš, kakor da bi ti življenje bilo pot, nastlan s cvetjem, ne pa s trnjem!“

Pekoče poletno tolnce, ki je razbelilo zidovje, nagnilo se je na zaton. Otvoril sem okna na severno senčno stran, od koder je hladna sapica iz bližnjega loga rahlo pihala v soparno sobo. V ravni črti držala je cesta skozi dolino, brezsenčna, belemu traku podobna. Ni potnika, ni voza, ni živine ni bilo videti po njej ob tej uri. Le od daleč zagledal sem nekaj črnega sredi gostega prahu. Črna pika bližala se je in pri vsakem koraku prašilo se je okolu nje. Kmalu človek prihromota do hiše, postoji v sencí, si sname z glave staro, oguljeno pinjo ter si z rokavom briše potno čelo. Spoznal sem ga bil že zdavno poprej.

Quasimodo!“ kličem in potnik začuden vzdigne glavo. Zagledavši me pri oknu, zareži še grše, ko navadno, premika naglo svojo brgljasto nogo, da skoro ravnotežje zgublja in že slišim po stopnicah nejednake stopinje. „Quasimodo“. ta priimek dali so mu Celjski dijaki, katerim je v zimskem času krpal raztrgano obleko, pribajal je k meni. Krojač je bil po obrtu, ali pravo za pravo le krpač, kajti do izdelovanja nove obleke se ni nikdar pospél. Od dijakov si je privadil nekoliko latinskih besed in fraz, katere je potem rabil na pravem ali tudi nepravem mestu. Posebno priljubila se mu je pa beseda „Quasimodo.“ Vpletal jo je tako pogosto, da mu je naposled ostala, kot priimek, ki ga pa ni žalil, še vesel ga je bil.

„Quasimodo! Od kod v tej soparici?, vprašam ga, ko vstopi v sobo in pohlevno postoji pri vratih.

„Gratias ago, da ste me zagledali, illustrissime domine? Obležal bi bil na cesti, reče s hripavim glasom. Jezik mi je suh, kakor skorja. Prosim kapljice vode.“

„Kje pa ste kosili?“

„Pri solnci. Ves dan ničesar nisem užil, razen par gnilih jabolk.“

Hitro ga spravim v kuhinjo in mu dam prinesiti kruha in vina. Veselo je bilo gledati, s kako slastjo je srkal vino in grudil kruh. Ko se je okrepečal, začne pripovedovati, da že ves teden hodi okolu iskajoč dela, ne da bi ga mogel dobiti.

„Prosjačiti nečem, rajši poginem lakote. Še jedenkrat, gratias deo, ki me je speljal pod vašo streho.“ Dostavlja še nekaj latinskih in nemških fraz, katerih ne bom ponavljal in sploh ne navajal njegove barbarske latinsko-slovensko-nemščine. Govori naj, kakor drugi navadni ljudje.

Zdajci seže po prtljagi, katero je bil odložil in potegne iz nje svoje šivalno orodje, iglo in razne niti.

„Doctissime domine! Gotovo imate kakšno obleko, popravljena potrebno. Prosim, da mi jo izročite. Popravim jo, da bo kakor nova. Odslužiti hočem.“

„Ni treba odslužiti! Le ostanite tukaj, dokler se ne okrepečate in dokler vam je volja.“

„Ne, ne! Ostanem le, če imam dela.“

Dam mu pregledati svojo obleko in našel je tu pa tam popravljajna potrebnega in se precej usedel ter začel pritrjevati gumbe, krpati onemogle šive, pritrjevati oguljene robe in kar je krparskega dela. Veselje mu je odsevalo z lic, da je mogel pokazati svojo krojaško izurjenost in odslužiti si kosilo. Zapustil sem ga pri delu.

Ko sem se vrnil zvečer po storjenih svojih opravkih, našel sem ga še šivajočega.

„Zdaj je ura počitka, Quasimodo. Oldahnite si in povejte mi, kje da ste hodili letos.“

Quasimodo je odložil šivanko, nabasal si nos z duhanom in vesel storjenega dela začel praviti o letošnjem svojem potovanji. Oglašal se je posebno rad po farovžih in ker so ga gospodje že poznali izza dijaških let, bil navadno dobro vsprejet. Žlobodral je v svojem spačenem jeziku in kedar je izgovoril kako latinsko besedo, pogledal me je, češ da tudi on kaj zna in ve, čeprav ni nikoli hodil v latinske šole.

Po večerji dal sem mu prinesiti vina. Čudna misel se me je lotila. Mikalo me je zvedeti, plamte li in žive v tem pokvečenem telesu iste strasti, kakor v nas drugih zemljanih. Uprašal sem ga torej; ali je kedaj bil zaljubljen.

Quasimodo je usta odprl na široko in samo besedica: „Kaj? Kaj?“ mu je grgrala iz grla.

„Zaljubljen! sem ponavljal. Ali ne poznate besede: amo, amare.“

„Amo, amas, amat — poznam, poznam.“

„No neste morda nikoli izkusili, kaj je to: amare?“

„Gospod, jecljal je Quasimodo ves zbezan, kako čudno vprašate. Jaz da bi bil kdaj —?“

„Zaljubljen v žensko.“

„Ojoj, ojoj, jaz v žensko?“ Quasimodo se je po božno prekrižal, kakor da bi hotel odgnati hudobca.

„No, da me umejete, ali nikoli neste radi gledali katere ženske? Ali ni bilo nobene, za katero bi vi radi storili vse, vse.“

Držal sem ga v kleščah, to sem precej spoznal. Ni se mi upal gledati v oči in s svojimi suhimi prsti gladil si je kuštrave lase. Ponudil sem mu kozarec vina. Polagoma se mu je odvezal jezik. Začel je praviti:

„Očeta nisem poznal, mati mi je umrla majhnemu dečku. Ne spominjam se je več. Vzel me je v hišo moj strijc, krojač blizu Celja. Tam sem se naučili kolikor znam, krojaštva. Dobro se mi ni godilo, pa v mladosti človek vse prebije, da ima le zdrave ude. In te imel sem takrat. Nesem bil tako kruljast in lahko sem stopal z obema nogama — do tistega nesrečnega dneva. Preselili smo se v Celje, z nami Anica, katero je tudi vzrejal moj strijc, ker ni imel svojih otrok. Bila je mlajša od mene, živa, ko tičica in zmirom vesela. Z menoj je zapovedovala, kakor da bi ona bila gospodinja in jaz njen hlapec. Ne vem, kako je bilo, vse sem ubogal in nikdar jej nisem ničesar zameril. Da bi le ostali bili na kmetih in nikoli ne videli mesta! Anica seveda, ona kar ni mogla pričakati dneva, da smo odšli iz vasi. Že je bila stara osemnajst let in dopadala je vsem mladeničem, kedar je v lepi nedeljski opravi hodila iz cerkve po vasi domov. A ona se ni zmenila za nikogar.“

„Tudi za vas ne?“

„Gospod, kaj mislite? — Quasimodo se je bolešno zasmehnil. — Za mene da bi se revica zmenila? Bila sva kot brat in sestra in jaz sem pazil nanjo bolj, nego na zenico v svojem očesu. Želel sem le in prosil Boga, da bi ona bila srečna in da bi zmirom ostali vkupe. Pa prišlo je drugače. Anica je hodila na trg kupovat, kar smo potrebovali. S početka se je vselej naglo vračala, pa sčasoma je začela dlje časa izostajati in ko je prišla ni bila več tako preprosto vesela, kakor poprej. Tudi ob večerih je večkrat odhajala k znani ženski v vas, tako je pravila. Začelo me je skrbeti in ko je nekega večera odšla, plazil sem se za njo. Ko srna hitela je skozi mesto do drevoreda in tam — oj groza — obesla se je pod pazduho vojaku, ki jo je pričakoval. Celo uro sta se sprehajala, potem je hitela skozi mesto domov. Ustavil sem jo na voglu ulice. Hudo se je prestrašila. Ko me je pa spoznala, zavrela jej je jeza, sunila me je v stran:

„Kaj me zalezuješ, ti nebodigatreba?“ in letela je naprej.

Strašno mi je bilo pri srci. Smilila se mi je, tako smilila, da bi se najrajše bil na glas razjokal. Od tistega časa je izginila sreča iz hiše. Anica je obledela in ko je strijc zapazil, kaj se je zgodilo, spodil jo je od hiše. Izgubila, pogubila se je. Nekaj mesecev pozneje pozove me ona ženska, h kateri je Anica večkrat zahajala, da naj pridem k njej. Našel sem Anico, pa kakšno? Lice njeno je bilo upalo in bledejšje, ko sneg. Podala mi je svojo suho ročico in iz očij, ki so se čudno svetile, kanila je solza. Drugi dan je umrla. Poizvedel sem ime vojaka, ki je nesrečnico pogubil. Divji srd — Bog mi odpusti greh — polastil se je moje duše. Zalezaval sem ga in res srečal nekega večera zvnaj mesta. Ustavil sem ga in preklinjal, a on močnejši od mene, zgrabil me je za prsi, vzdignil in loputnil na tla, da sem obležal brez zavesten. Noga mi je bila potrta in ostal sem pohabljen.“

Quasimodo je umolknil. Jaz pa sem si očital, da sem s svojo radovednostjo vzbudil revežu žalostne spomine. Torej tudi on nosi v srci človeško gorje. Da bi ga odvrnil od britke preteklosti, vprašal sem ga, kam da namerava potovati odtod.

„Kam? vzdihnil je, kam? K dobrim ljudem. Da bi jih človek le našel! O, gospod, nadaljeval je nekako boječe „naveličal sem se tega pohajkovanja. Kako rad bi kje sedel v mirnem tihem kotu, ko bi se mi le posrečilo. Samo jedno željo imam in če mi Bog to izpolni, hvalil ga bodem do konca dnij“.

„In ta Vaša želja?“

Quasimodo je šepetal tajnostno, kakor da bi se bal, da ne bi kdo ga prehitel in mu odvezel zaželjeno službo:

„Krpáč bi hotel biti v samostanu, krpáč. Oh, kako krasno življenje bi to bilo. Delal bi in molil, molil in delal in sedel sam v svoji celici. Jaz bi nikogar in mene bi nikdo ne nadlegoval. Krpáč v samostanu, ali more biti kaj lepšega?“

„Preširna res ni vaša želja. Mislim, da to lahko dosežete“

„Lehko? Trudim se že več let, a povsod so preskrbljeni. Ponudil sem se oo. kapuncincem Celjskim. Pa čemu bi jim bil? Še toliko jih ni, ko prstov na jedni roki. In kapucinske kute so stanovitne bolj, nego usnje. Vprašal sem v Ljubljani pri oo. frančiškanih. No tam vam imajo krojačev in krpáčev na izber. Zdaj pojdem v Gorico k oo. frančiškanom. Morda me tam vsprejmo. O gospod, ako imate kaj znanstva na Goriškem priporočite me.“ —

Krpáč v samostanu! Ali je možno človeku biti pohlevnejšemu v svojih željah? Najvišji cilj, ki se mu blišči krasneje, ko zmaga vojskovodji, najvišji cilj častilakomnosti, da bi postal krpáč v samostanu! In zakaj ne? Tvoja utrujena duša hrepeni po miru in za samostanskim zidovjem upaš najti ga. Ali ga bodeš res našel?

Drugi dan, ko Quasimodo ni imel več dela, pospravil je svojo borno imetje v culico in ni se dal dalje zadržati. Le nerad je vsprejel malo darilo. Solnce je zopet hudo pripekalo, Quasimodo pa je hromotal po cesti naprej, prah se mu je vil okolu nog, dokler je bil iz okna videti samo še kot črna črta, ki je tudi konečno izginila. Ali se mu je izpolnila najgorkejša želja in je postal krpáč v samostanu, Bog zna!

V spalnici Taffe-ovi.

„Ekscelenca, ali že spite?“

— „Ne, kaj je?“

„Dajte ministra Gauča proč!“

— „E-e-eh! Jaz že spim.“

Gospod Adolf Backes, c. k. umirovljeni adjunkt kot kandidat za državni zbor.

Zato, da od ženskih ni bil zapelján,
Podal na otak se je sveti Senán;
Zato, da bi enkrat iz Bistrice šél,
Gospod si je Backes domnevati jel:

„Bil mnogo sem let sodni avskultant
Kot pristav pa kmalo sem prišel na kant;
Gospodje so v Gradci in v Celji še bolj
Metali pod noge mi palice, kol.

Na to sem postal notarsk kandidat;
Na Kranjskem notar bi bil zeló rad.
Postanem, če treba, koj fanarijot;
Drugače pa slišim tam čuden fagot.

Gesinnungstreu, wacker und deutschnational —
Na Kranjskem pomenja to prazen bokal;
Prazen bokal in mošnjico praznó.
O Backes, o Backes! Ne misli na to!

Zdaj Ausserer ta plemeniti naš mož
Odložil mandat je in padel je v koš.
Naj bo zdaj v pokoji in v koši naj bo.
Na njegovo mesto jaz pridem lehkó.

In če kot poslanec popeljem se v Beč,
Opasal si oster in bridki bom meč.
Gospodom pa v Gradci in Celjskim še le
Potipal bom rebra, nabrusil pete.“

Adolf Backes, redivivus.

Oče in sin.

„Idi semkaj!“ reče oče sinku, igrajočemu na ulici.
Ker sin ne uboga, ponovi oče prejšnje besede z
dostavkom:

„Da sem jaz bil tako svojeglav, to bi bil moj
oče . . .“

„Ti si pač imel lepega očeta!“ pripomni sin, oče
pa ves razjarjen odvrne:

„Lepšega, kakor ti!“

A-hacelj: Kaj pa je dandanaš s Kočevjem? Čital sem nedavno jako dolg izkaz izdatnih daril za Kočevje.

B-hacelj: Jaz tudi. A ta izkaz mi še ne preseda takó, kakor drug dogodek.

C-hacelj: Kakšen? Povej, povej?

B-hacelj: No kakšen? Odbor, ki ima Kočevce v svojih jaslicah, obrnil se je tudi do vladike Strossmayerja za podporo. To se pravi, ne ves odbor, ampak samo par duhovnikov, kanonikov, članov tega odbora.

A-hacelj in C-hacelj: No, vladika Strossmayer je pri svoji svetovno znani veledušnosti takoj ugodil tej prošnji?

B-hacelj: Tega pač ni storil. Dotični gospodje imeli so tako malo takta, da so mu pisali v tujem jeziku. Vladika Strossmayer se je čudil, da slovenski duhovniki ne znajo pisati slovenski.

A-hacelj: In kakšen je bil konec?

B-hacelj: Kakšen? Vladika Strossmayer postal je vsled tujejezičnega dopisa oprezen. Uprašal je nekega zaupnega moža, kje je Kočevje in kakšni so Kočevci. Ko se mu je povedalo, da so Kočevci pri zadnjih volitvah Slovence ometavali z gnilimi jajci ter hiše mazali s kravjekom, odklonil je prošnjo, ker bi se nikakor ne spodobilo, da bi podpiral take ljudi.

A-hacelj in C-hacelj: Kdo so pa bili ti slovenski duhovniki?

B-hacelj: Greh se pove, grešnik pa ne, ali vsaj le homeopatično, kar si tolmači tako, da je mej dotičniki tudi homeopat.

A-hacelj: Sta li že čula, kaka razlika je mej Izraelci v puščavi in Ljubljano?

B-hacelj: No, Izraelcem v puščavi rasla je obleka na telesih, mi pa jo moramo kupovati za drag denar.

A-hacelj: To je že nekaj, a ni pravo.

C-hacelj: Jaz vem. Izraelci v puščavi imeli so samo jednega Mojzesa, Ljubljana ima pa dva.

A-hacelj: Tako je! Jednega imamo na Dunajski cesti, družega pa v Židovskih ulicah.

Materni svet.

Ko so Itziga Feigelesa vzeli v vojake, moral je oditi daleč na mejo. Pred odhodom svetovala mu je mati!
„Dragi Itzig, ako slučajno začne vojna, prosim te kot mati, da se ti nikakor ne mešaš vmes!“

Veeldušni prijatelj

„Da ne porečeš, da nesem Tvoj pravi prijatelj, darujem Ti lepo medvedovo kožo. Vidiš ono tam-le.“

Puškar: Tako, dragi moj, tu imate najnovjšo repetirko. Toda polagam vam na srce, vežbajte se pridno, kajti čez pol leta morda prinesem vam novo, ki bode še hitreje streljala. Dandanes gre vse „per Dampf“!

Razni reki — razne prilike.

„Danes tukaj, jutri tam“, — tako govore blagajniki, bežoči v Ameriko.

* * *

„Jaz sem z malim zadovoljen“ — rekel je tat, pričakujoč obsodbo.

* * *

„Jako ste me obvezali“ — vskliknila je muha, ko jo je pajek ujel v svojo mrežo.

* * *

„Tako bi tudi jaz znal“ — vzdihnil je pisatelj P., ko mu je nekdo knjigo ukral.

* * *

„Rana ura, zlata ura“ je bila, ki jo je tat odnesel zjutraj rano bogatašu N.

* * *

„Kratko in krotko“ je gaslo nekaterih naših velmož.

* * *

„Nisem tako mislil“ — dejal je Vodopivčev Matevž, ko je v jarek padel.

* * *

„Hitrost ni nikoli dobra“ zato tudi mestne hranilnice Ljubljanske tako dolgo ni.

Grof Taaffe

nekda vsako jutro, ko ustane, po znani melodiji „O mein lieber Augustin“ „con amore“ prepeva nastopno pesem:

„Slovenci, Slovenci, prav rad vas imam.

Vam mnogo obetam, pa malo le dám.

In vaši poslanci so dobri možje,

Ker niti v žepih pestij ne tišče.

Di—ju—di—le—di—di—ju—di—li—di—kó . . .!“

Zastavica.

Trije ribiči so šli ribe lovit. Pridejo do globocega tolmana, v katerem zagledajo tri jako lepe ribe. Začno loviti. Vsak se jedno ujeli, koliko rib je še ostalo?

Rešitev: Dve. (V „sak“ so jedno ujeli.)

Telegrami „Brusu“:

Iz Belegagrada in Bukuresta 6. januarja (v Sofijo.) Ljubi Nande! Škoda, da si še samo knez. Sicer bi danes lahko igrali tri kralje.

Slovenska Bistrica. Prvi april še ni, vendar smo že kandidatom proglasili Adolfa Backesa in to za deželni in državni zbor soglasno. Gott helfe weiter!

Maribor. Ausserer je odložil mandat. Sedaj kandiduje Backes. „Es kommt selten was besseres nach!“ Tudi slabeji dovtipi neso lahko mogoči.

Laški Trg. Naše napredno (?) društvo pisalo je dr. Foreggerju, naj začne premišljevat, bi le ne kazalo, ostaviti državni zbor. Pa kaj pomaga, ko ne uboga, ko bi ga tudi štirje voli vlekli!

Kočevje. Sami ne vemo, zakaj nas imajo tako radi. Z denarjem nas kar obsipljejo, kakor da bi vsi igrali „hoch und nieder.“ To mora biti neka moda. Poprej se nihče za nas zmenil ni, sedaj ko imamo gimnazijo, hranilnico, nemške ustanove, šolo za lesno obrt, Stampfl-a, „Schulverein“, ko nismo več sirote, sedaj zidajo nam sirotišče, novo cerkev itd. To je gotovo za nagrado, ker smo o volitvah par uradnikov in duhovnikov malo naklepali in hiše z . . . mézali. Ljudje so vendar še dobri!

Trst. „Tagespost“ je nedavno pisala, da Slovenci burjo delamo. Da je to res, naredili bi burjo, ki bi vse irredentovce, naposled pa še „Schillerverein“ popihala v morje.

Trst. (Dan pozneje.) List „Rimski Irredentovec“ zelo hrepeni po naših deželah, katere bi rad priklopil kraljevini italijanski. Ko bi se to zgodilo, postali bi mi vsi „Rimski Katoliki“, če tudi ne Mahničevi.

Šoštanj: (Zaradi južnega vremena zakasnjeno.) Narodni prepir končan. Tukaj in v Celji so na novega leta dan slovenski trgovci svojim slovenskim odkupnikom pošiljali voščilne liste s samo nemškim tekstom. Nemškutarski trgovci pa so na svojih voščilnih listih imeli tudi slovenski tekst. Živio! napredek!

Dobro ga je dal!

Dobrovoljček V. bil je znan, da vsaki vinski čaši na dno pogleda. Njegov obraz je že razodeval, da ga rad in veliko pije. Prijatelji so ga radi tega pogostoma dražili, on pa se je branil, kakor je vedel in znal. Ne-koč pa je bil posebno predrzen, rekel je:

„Odkar živim v Ljubljani, še nesem bil pijan!“

Prijatelj H. pa mu jo zasoli:

„Pa še takrat, ko si bil, nesi vedel.“

„Durch die Blume“.

Pri Smerekarji so prašiča klali in daleč na okolu razlegalo se je cviljenje in kruljenje. Smerekar bil je trd mož, ki se ni menil za stare gostoljubne navade in ni nikomur poslal kolfn, tudi gospodu župniku ne, dasi mu je poslednji mnogokrat storil kako prijaznost.

Ko gospod župnik par dnij pozneje sreča Smerekarja, ga ustavi ter mu reče:

„Oče Smerekar, kadar bodete zopet prašiča klali, obrnite ga tako, da bo vsaj proti farovžu cvilil.“

Popravljeni pregovori:

- Česar se Janezek ne nauči, iz tega dvojko dobi.
- Skopuhi in finančni ministri nemajo nikoli dosti.
- Čas hiti, mesec je pa vender dolg.
- Kar se vleče, kakor kurja čreva, to so slovenske paralele.

Ko je sila najhujši, je zastavnica najbližje.

- Kdor ni z malim zadovoljen, ta je Dunajevski.
- Gavč ima svojo moč.
- Dolgo čakaj, saj bode kmalu — mestna hranilnica Ljubljanska.
- Kar zlodej ne zmore, dvopičje pripomore.
- Na Keesbacherjevo kožo se ne sme piti. (Glej na drugem mestu.)
- Vino vse iz sebe vrže, samo Sterna ne.
- Taaffe je sebi najprej večino ustvaril.
- Kjer nič ni, — tam je konstitucionalno društvo Ljubljansko.
- Kašelji in oportunisti se ne dasta skrivati.
- Jedenkrat bode tudi v slovenskih ulicah semenj.
- Kdor drugemu jamo koplje, je — kopač.
- Lastna hvala gospodu Simi ne smrdi, ne.

Poslano:

V prid „domačej“ obrtniji in trgovini.

Da moralnost, ali, po domače „pravost“ ni več ona čednost, ono dobro vsega človeštva, kar je bila v blaženih „zlatih starih časih“, temveč da jo moramo dobivati za drag ali majhen denar od novodobnih nje zakupnikov, je pač obče znano. Kje se dobiva najceneje in po najboljši „vagi“, rad bi vedel in prosim blagovoljnih ponudeb. A predraga ne sme biti; piškava tudi ne.

Nen. Ravni.

Paberki Ljubljanski.

Ironija usode ni še nikdar imela take vloge, kakor ob Aleksandra Dreota smrti. Postavila je vse na glavo ter spravila marsikoga iz konteksta. Prav živo si lahko predstavljamo nemškutarsko gospodo: dr. pl. Schreya, dr. Keesbacherja in dr., kako so pepelili glave svoje in lazili okolu Dreotove hiše „mit Leichenbittermienen“.

Vsak imel je kaj na srci. Prvi razbremenil bi bil rad kazino, drugi kaj izmolzel za nemški šulferajn, notar pa bi bil rad napisal oporoko in ž njo svoj ekspenzar.

A Dreo jim je štrono zmešal. Sprva ob oporoki ni hotel ni čuti, naposled bilo je prepozno. Dotični gospodje pa vender neso izgubili vse nade in mislili so, da je Dreo vender le kako oporoko napravil. Dr. Keesbacher bil je tega nekda tako gotov, da je vskliknil: „Sollte kein Testament vorhanden sein, werde ich aus der Haut fahren“.

No Keesbacher ni ostal mož beseda. Oporoke sicer ni nobene, a on tudi še ni iz kože skočil. Mi vsaj nikjer nismo videli njegovega mehu, marveč smo trdno prepričani, da prej ko „slej v celi svojej koži še uro „navija“.

Razen oporoke pa jim še kaj drugega silno preseda. Ves Dreotov denar prišel bode z nezatno izjemo v narodne roke in sicer v take, ki bodo še kaj žrtvovale za „Narodni Dom“. Poslednji bode iz Dreotove zapuščine dobil *par tisočakov*, kazinotje pa „das Nachsehen“.

To je vender grozna ironija usode!

* * *

Širi se govoric, da pokojni Dreo „nazaj hodi“ in s ključi rožlja in straši. Ko bi družih razlogov ne bilo, bi mi že zaradi tega morali odločno dvomiti o tem, ker kazinotje o pokojnem Dreotu tako strastno zabavljajo, da si niti kot duh ne bode upal v Ljubljano. Ni dovolj torej, da neso nič dobili, zdaj zbijajo še tako slabe dovtipe! Aj, aj!

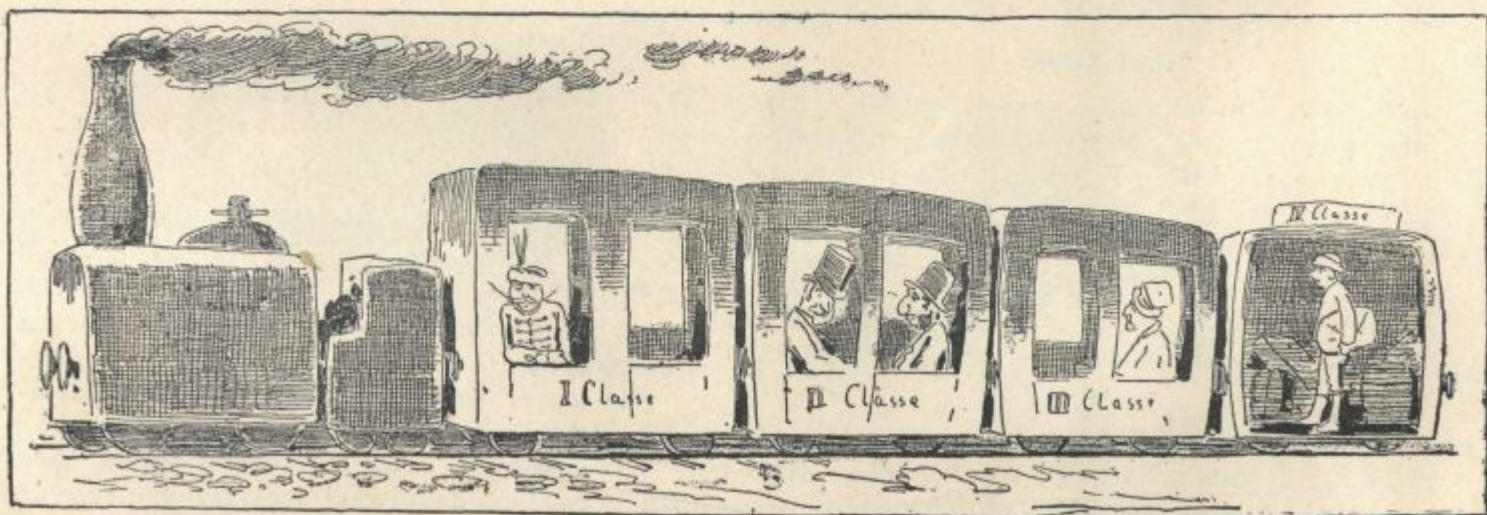
* * *

Velika ironija je druga govoric Ljubljanska. Pri-poveduje se namreč v babjevernih krogih, da se † † † hudič prikazuje v novi vojašnici. Kdo bi kaj tacega verjel, ali sploh mislil? Hudobca nam slikajo jako prefriganega. Torej si nihče ne more misliti, da pojde kozolce preobračat v novo vojašnico, katerej so tako blizu o. o. jezuiti, ki bi mu gotovo kmalu rožičke zavili.

* * *

Naposled je ironija usode, da je za novo cerkev v Kočevji Šmarjetski mežnar dal 100, knezškof Zwerger pa 20 gold. Kar pa nikakor ne ovira, da bi se vsakdo, komur drago, ne smel naročiti na „Brus“.

Ravnopravnost na avstro-ogerski „državni progi“.

(V I. razredu: Madjar. V II. Nemeč in žid. V III. Poljak. V IV. vsi drugi.)

Slovenec v nemški šoli.

Dečka slovenskega zadela je kruta usoda, da ni bil več vsprejet v slovensko paralelko prvega gimnazijskega razreda v Ljubljani, ker se je bil že proglasil „numerus clausus“. Kaj početi? Ali iti domov, ali pa v nemški oddelek. Roditelji odločili so ga za nemški oddelek, kamor uhod ni baš s trnjem zagrajen.

Mladi deček bil je v nemškem oddelku jako priden. a nemščina delala mu je preglavico. Učil se je marljivo, kakor papiga, vendar je jedva izhajal. Necega dne prašal ga je gosp. profesor iz naravoslovja in sicer o ježi. Deček se je pridno učil, a izrazi delali so mu težave. Gosp. profesor uvaževal je njegovo jezikovno nezmožnost, pomagal, kolikor je mogel, a ko le ni bilo pravega odgovora, upraša ga:

„Also, womit sticht der Igel?“

Deček vedel je, da je „Igel“ jež, znal da se pravi ubadati „stechen“ več pa ne. Po daljšem premisleku pa se mu je zasvetilo v glavi nekaj o iglah in prav moško se je odrezal „Der Igel sticht mit Igel.“

Listnica uredništva:

Gosp. A. S.: „Puščavnik pod B.“ nam je dobro znan, kakor tudi njegov „Zweisiedlersistem“. Podatki o Črnem grabnu“ dobro došli, kajti „čez sedem let vse prav pride.“ Za sedaj pa mislimo, da ne.

Gosp. Janez Krtača: Spis „V Abderi“ došel nam je za to številko žal, prepozno, ker smo sploh s prostorom močno v zadregi. Abderiti bodo v prihodnji številki čitali svoje pristno zadete fotografije.

Vsem drugim gg. sotrudnikom lepa hvala na poslanih spisih, katere smo deloma porabili v tej, deloma jih bodemo v prihodnji številki.

Skakalnica.

Priročil L. C.

I.

				čal	pri-								
				tro	po-								
				ob-	ne	kon-	sve-						
je-	zna-	vzet	luč	hi-	prej	si	til						
ve-	zde	ma	po-	ko	je	vno	ni-						
				li-	zve-	ra-	kdar						
					te	tvoj							
					da	ko							
					duh	mła-							
					ba	va							
					di-	nam							
					iz	kri-	gro-	ka					
					po	šer-	ve-	no-	hi-	vem			
				pre-	čno	na	mir	no-	pel	či	ti-		
				zi-	stik	do-			ži	pe-	al		
nam	kler	kjer	dr.					naj	st-	so	znal		
grob	lev-	va	svoj					le	ro-	tvoj	ja		
oko	fran-	daj	ure	tvo-		je-	kra-		ru-	bo-	po	la	bo
na	la	ro-	ce		tke	o	za	zik		al	sr-	o	tvo-
val	zgo-	bu-	ja	da-	to-	la	na	v	s	na	la	n	kni-
di-	si	pe-	boj	mu	stru-	ne	l	mi-	mi-	a	mol	ce	je

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev,
lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje,
Ljubljana,

za Franciškansko cerkvijo v g. J. Vilharja hiši št. 4

priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v
njiju stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot
znano reelno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupce so **oljnat**
barve v ploščevinastih pušicah (Blechbüchsen) v
domačem lanenem oljnatem firneži najfineje naribane in
boljše nego vse te vrste v prodajalnah. (5 2—24)

Cenike na zahtevanje.

Največja izber orožja z jamstvom, da je
dobro in da dobro strelja, kakor:

**Lovske in salonske puške,
revolverji,**

ravno tako tudi mnogo za lov potrebnih pri-
prav ima po ceni (12 2—4)

FRAN KAISER,

puškar in prodajalec orožja,

Ljubljana, Šelenburgove ulice.

Tudi se popravila hitro in po ceni izvršujejo.

L. Stritzl,

na sv. Petra cesti šte. 37

ima bogato skladišče

Trboveljskega premoga

in prodaje na *natančno vago* in samo lepo
blago po najnižji ceni

Naročila ustna in pismena se vsprejemajo in
izvršujejo točno. (2 2—2)

Veliko zalogo klobukov

vsake barve, najnovejše fasone in nizke cene
priporoča

Ivan Soklič,

Gledališke ulice št. 6 v Ljubljani blizu franciškanske
cerkve. (15 2—2)

ANTON OBREZA,

tapetnik in dekoratèr v Ljubljani,

Šelenburgove (poštne) ulice št. 4.

opozarja na svojo bogato zalogo tapeciranih mebljev, mo-
drocov, zagrinjal in preprog in dovoljuje od že itak nizkih
cen v svojem ceniku s pobobami, katerega pošlje vsakemu
na zahtevanje zastonj in franko, pri resnih naročilih, ako
se ista dopošljejo v teku meseca januarja 5—15 od-
stotkov popusta. (14 2—3)

!!! Pozor moji razstavi raznih predmetov v Rudolfinumu!!!

Zahvala in priporočilo.

Zahvaljujem se svojim prečastitim prejemnikom
v stolnem mestu in na deželi, za dosedanje bla-
gohotno zaupanje in priporočam se v prihodnje za
naročila vseh v mojo stroko spadajočih del. Za-
gotavljam, da bodem v prihodnje delal še po **ce-
nejših cenah kakor doslej**, ne da ne bi jamčeval
za skozi solidno delo in dobro gradivo (materijal.)

Zmirom imam na prodaj lepo lakirano **hišno**
in **kuhinsko** orodje,

banje za sedenje, banje ter stole
za kopanje

s kurjavo ali brez kurjave.

Tudi dobivajo se pri meni zmirom **Waterclosets**
in **svetilnice za vozove** in prodajam iste ceneje,
kakor povsod drugod.

Naročila in popravila vsake stroke izvršujem
brzo in ceno.

M. SKRABEC,

stavbeni in galanterijski klepar (Spengler)
v Ljubljani, Šelenburgove ulice št. 1.
(11 2—3)

Preselitev podjetja

in
priporočilo.

Udano podpisani usoja se p. n. občinstvu uljudno
naznanjati, da je preselil svojo krojaško obrt, katero
je imel 8 let v Gledaliških ulicah št. 6 v

Šelenburgove ulice št. 4 (Schleimerjevo hišo).

Hkratu se zahvaluje za zaupanje, skazano mu v
starem prostoru in prosi, da bi mu ga še nadalje ohrani-
li, kajti prizadeval si bode v vsakem oziru zadostovati
zahtevam p. n. kupovalcev in naročnikov, posebno pa
prečastiti duhovščini z reelno in solidno postrežbo in
konečno opozarja na zalogo došlega tu- in inozemskega
blaga.

Z velespoštovanjem

(7 2—12)

F. Cassermann.

Slika Einspielerjeva

v veliki obliki, krasno izdelana dobi se po 50 kr. v
„NARODNI TISKARNI“.